

היליון מס' 1746 * יז' בסיון תשס"א 8 ביוני 2001

הערות -

*** קבלתי בהפתעה גמורה את סיום תפקידן של עורכות העלון.. נקווה שיהיה המשך... כי אם לא, אתם יודעים מה יקרה? נכון, נקים את "כל סוטה" מן המתים !!!
(לא! לא! רק לא זה!!!) אז דיר באלאק!! שלא יסגרו את העלון.

*** אבי רוזנקרנץ שוב לא העביר כתבה ולמרות שעכבתי את דברי כאן, זה לא ילך כנראה

*** הכותרות השבוע אינן קריאות אצלי ולכן ה"כותרות" המאולטרות

דוד אלמן

שבוע טוב לכולנו, וזו בהחלט ברכה שכולנו זקוקים
לה לאחר הארועים האחרונים.

לפני שנגלה לכם מה תוכלו למצוא בעלון השבוע, הודעה חשובה - באמת חשובה לנו אליכם - צבור הקוראים בכפר הנשיא.
עקב נסיבות שונות, לא נוכל - דורית ואני - להמשיך לערוך את העלון היקר הזה. ולכן, השבוע האחרון של חודש יוני יהיה גם השבוע האחרון שבו נערוך את העלון. אנו קוראות לכל המעוניינים לחשוב על לקיחת אחריות על נושא העלון, ובשבוע הבא נפרסם כיצד ניתן לגשת למרכז לתפקיד נכסף זה. חישבו מהר והתנדבו.

ועכשיו - לעלון הנוכחי: כתבי הפרורים השבוע הבריזו לנו מסיבות שאינן תלויות בהם, ודורית בדקה התשעים מלאה כמה שורות חביבות.
מיד אחריה, כתבה יפיפיה של דודי פ' - חוויה אישית של אח בחדר מיון בשעת פיגוע. בהמשך העלון, ספור חביב של שירה לבית שטיינר, מכתב מרגש שפוקסס מחו"ל פרי עטו של אבישי פ' (תודה על המחמאות!) ומאמר מאת תמר וו' על זווית הראיה שלה לגבי הערבות ההדדית. בהמשך, פרשנות כלכלית (אחרת) של קולין לגבי התקציב המשולב ורשת הבטחון, מאמר מדהים שהגיע דרך האינטרנט (אני משאירה לכם לקרוא לבד על מה הוא מדבר...), מאמר המופנה אל כל צבור הנהגים מטעם הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים ולבסוף הודעה חשובה מהמרפאה.

עד כאן עניינו להפעם, ונקוה שבפעם הבאה שנשמע רעם, זה יהיה סימן לגשם קרב ולא לפגוע של דביל מתאבד!
שבת שלום - **דליה** בשם המערכת

ימי הולדת

10/6 לס גרשמן
גלעד מסר

11/6 תמנה שוער

ציון דוארי

12/6	לוי גניסלב אידו סלע אור דוארי (נכד)
14/6	תמרה לוי מורן עמית עופר שוער (נכד-עמית-גרשמן) שקד בידק (נכדה-אב) נעה ברור (נכדה) שוהם בנדה (נכדה-הדר)
15/6	שאול ריפקינד רחלי פוקס מרים מעין
16/6	לני יודאיקין שרונה מרציאנו תמר הרמן

ימי נישואין

12/6	טוטסי וג'קי עמר
13/6	יעל והנרי שפרונה דוט וסימון שינגזיכט
14/6	תמר ואורן קולינס
15/6	דינה ובנסון הוניה רמה ושלומי זולטי
16/6	תמרה וצבי לוי

מסיבות כאלה ואחרות, לא נכתבו לנו "פרורים" השבוע, ניסיתי קצת לאסוף, אך ללא הצלחה רבה. אז זה מה שהצלחתי:

אז כמובן שנתחיל, איך לא, בפיגוע הנורא מכל שארע בליל יום שישי, יום שישי מקולל, שבו 20 צעירים נרצחו בדמי ימיהם, טרם הספיקו משהו בחייהם, טרם הספיקו לחוות את המדינה, את הצבא, נישואים וילדים, הם עדיין ילדים בעצמם. ממש נורא. וכל זה קרה רק בגלל שרצו לבלות ולנקות את הראש מחיי היומיום - מביה"ס, בגרויות, נורא. ממש נורא. קשה להמשיך אחרי ארוע כזה. והסיפורים, איזה סיפורים, אחד, אחד, מזעזעים. ואחרי כל זה, אפילו לא נותנים למשפחותיהם מנוח - מקשים עליהם בנושא הקבורה, לא נותנים להם מנוח, עם כל הכאב והסבל הנורא הזה. למה? למה?
אז בואו נחזיק אצבעות ונקווה ונתפלל לימים טובים יותר.

אבל... החיים ממשיכים, ובניגוד מוחלט למה שקורה בארץ, פה - בכפר הנשיא - חוגגים מסיבות בר/בת מצווה.

מזל טוב לכל החוגגים ולמשפחותיהם - לעמר נוי ועדי לינטון שכבר חגגו, לאלמוג כץ שחוגגת במוצ"ש ולנופר שחוגגת גם בזמן הקרוב. מזל טוב.

לאחר שקט ארוך יחסית בבריכה, שבר שילו איילון שיא ישראלי במשחה ל-800 מטר חופשי. שילו, שחזר לאחרונה לישראל, לאחר עונה מצוינת במכללות בארה"ב, שיפר ביותר משלוש שניות את שיאו של רז דר משנת 1990. שילו עצר על 8.00.08 דקות וזכה בתמורה בכרטיס טיסה מתנת חברת איסתא. (מתוך עיתון "מעריב")

ברוכים הבאים לנירית וסטיב קרטיס, ולבנם המתוק, שבאו ל"ביקור מולדת" (מה, אילת זה לא חו"ל???!!).

לצילה מסר שנסעה, בואי לבקר לעתים קרובות יותר. אל תחכי שוב 5 שנים, עד לביקור הבא.

האמבולנס שלנו שבק חיים לאחר שפינה חולה לצפת. שם הוא נתקע ומאז, תקוע... אז חברה, חכו בסבלנות. נודיע לכם כשיהיה מתוקן.

רוי שוב בחו"ל. הפעם בארה"ב. תחזור אלינו עם חדשות מסעירות.

ולעומת זאת אסטל עדיין בארץ... לא לעוד הרבה זמן...

והשירותים - טרם הסתיימו.

הברכה שוקקת חיים. כדאי לבוא ולהנות. הקייץ קצר.

זהו, מספיק לכתוב שטויות - שבת שלום, שקטה, קרירה ונעימה לכל בית כפר הנשיא ולכל קוראינו באשר הם שם.

דורית בסו

**את הפרורים לשבוע הבא
יאספו עבורנו משפחת רוזנקרנץ
ספרו להם את שבלבכם
וגלו להם את כל הסודות כדי
שנדע גם אנחנו....**

אני מצדיע לך יוליה

יום שישי 11 בלילה, החלפת משמרות, הכל נראה שגרתי. בשעה כזו "המיון חלש" בשפתינו. סיני דקור קלות ושדוד, ממתינ לתחקיר משטרתי, תאונת דרכים קלה בדרך לבילוי, עדיין חיי הלילה של תל-אביב לא התעוררו ובכלל במצב שנצר בארץ בזמן האחרון - הדכדוך הלאומי הגיע גם ל"עיר ללא הפסקה".

ובשעה 11:40 וקצת בלילה, פתאום כל הטלפונים מתעוררים - ההודעה הקצרה "הפעל נוהל אר"ן! (ארוע רב נפגעים). בבת אחת רמת האדרנלין בדם עולה, אתה פועל כמו אוטומט, תורגלנו לכך לא פעם, יש המון לעשות, הזמן קצר והכל חייב להתבצע בשיטתיות, במקצועיות ובסדר מסוים. ואכן כך, פיינו את המיון מחולים רגילים, הסיני נבהל ותוך שניות - נעלם, אנשים שהגיעו עם כאבי

בטן הפכו לבריאים ובעצם שקט השתרר במיון. ההמתנה זה החלק הכי קשה, אתה מנסה לדמיין איך יראו? כמה? ואיזה סוג פגיעות? ופתאום זה מגיע "בבום" הם זורמים פצוע אחר פצוע, מייד זה בולט - הרוב בנות, כולן כל כך צעירות.

אני הוצבתי כאחראי עמדת הפצועים בינוניים-קשים. את המראות קשה לתאר. הפצוע הראשון מגיע ולאחר טיפול ראשוני הוא מוגדר לכיוון הקל וצריך לפנות אותו, כי אחריו הזרם נמשך, ההמולה היא גדולה, כוחות תגבורת רפואיים זורמים ללא הרף. את תפקיד הרופא האחראי קיבל לידי איש שהוא גדול מכל הבחינות ברפואה ובמימדים. הפצועות שסבלן אינו ניתן לתאור, מרוטשות איברים, מתחילות לקלוט מה קרה. הן בוכות חרישית, מבקשות משהו נגד כאבים. אין הסטריה, דפוסי התנהגות שכנראה ינקו אותו מחינוך אחר, איזו התנהגות בוגרת, קשה לתאר. על האלונקה הן נראות כל כך קטנות, אבל מתנהגות בצורה כל כך בוגרת.

לאחר הייצוב והטיפול הראשוני, המטרה כעת לפנות להמשך טיפול בחדרי הניתוח וביחידות לטיפול נמרץ, כמה שיותר מהר. הרופא האחראי מודיע לי על סדר הפיני שהוא מעוניין ואני מעביר את הבקשות אל הרופא שמכוון את זרימת הפצועים. גם מרכז רפואי גדול במימדים ישראליים כמו שלנו, אינו מסוגל להפעיל יותר מ-10 חדרי ניתוח בו זמנית. עמדותי מהצד והקשבתי לדיון הרפואי שערכו ה"מנהלים", מי יורד לפני מי, לפי סוג הפגיעה והסיכויים שיש להם פעלו במעין חרדת קודש, חיים של צעירים נמצאים בידיהם, אין מקום לסנטימנטים, הדיון יבש וחסר רגשות. וכך התחלנו בפינוי. בשעה 3 לפנות בוקר השתרר שקט מוחלט בחדר המיון. צוותי הנקיון עבדו וניקו כל פינה. אתה מסתכל סביב ולא בטוח האם חלמת, או שהיתה זו מציאות, ומה שמחזיר אותך למציאות, זה זרם ההורים, חברים שמגיע. שוב מראות של איפוק שנבע מתרבות אחרת. עמדת מולי אם שאיבדה את בתה. אחות דוברת רוסית מתרגמת לי. לדבריה זה מה שיש לה בעולם. הם עלו משם רק היא ובתה, לבנות חיים חדשים. היא בוכה חרישית, אין קללות, לא מוות לערבים, שום התלהמות. עמדותי נבוכ, מה אפשר בכלל להגיד ובליבי חשבתי "אני מצדיע לך יוליה"

דודי פוקס

כ"א בסיוון תשנ"ז (1997) - יוספה שוורצמן
כ"ד בסיוון תשמ"א (1981) - גב' אווה מרקוסון
כ"ד בסיוון תשמ"ו (1996) - גב' ריי גלס

בכיתה א'

מאת: שירה שטיינר - גן רימון

דניאלה עברה מהגן לכיתה א'.
 ביום הראשון אמא אמרה לדניאלה - היום את תתחילי
 ללמוד, מהיום תתחילי להתלבש לבד כי את ילדה גדולה.
 דניאלה קמה והתלבשה לבד, צחצחה שיניים לבד והסתרקה לבד.

היא לקחה את התיק החדש, ששמה בערב ליד הנעליים, שלא תשכח אותו. דניאלה שמה את התיק על הגב והלכה לבד לאוטובוס. ליד האוטובוס היא פגשה את החברים שלה מהגן וגם ילדים חדשים שהיא לא הכירה. הילדים הגיעו לבית הספר והמורה אמרה לדניאלה לשבת בכסא בשורה הראשונה. המורה שאלה כל ילד וילדה איך קוראים להם. בהפסקה, הילדים שיחקו, דניאלה התנדנדה בנדנדה שהיתה בחצר. כשדניאלה התנדנדה, באה אליה ילדה ואמרה לה: "שלום דניאלה". ודניאלה ענתה לה: "שלום מיכל". מיכל שאלה את דניאלה: "את רוצה לשחק איתי?" "כן" אמרה דניאלה, והן הלכו לשחק מחבואים. המורה קראה להם לחזור לכיתה. דניאלה ומיכל חזרו לכיתה. המורה ראתה שחלק מהילדים נשארו בחוץ והיא ביקשה מדניאלה ומיכל לקרוא להם לכיתה. דניאלה ומיכל קראו לילדים. הילדים הגיעו לכיתה. כולם התיישבו במקומות שלהם והמורה התחילה ללמד. המורה שאלה: מה מתחיל ב-ח" והילדים אמרו: חתול, חזיר, חם, חמוד. אחר כך שאלה המורה מה מתחיל ב-ע" והילדים אמרו: נהר, נקאי, נקטרינה, נקניק, נסיך. הילדים ענו הרבה והמורה אמרה - למדתם טוב. כנשמר יום הלימודים, באה הדודה של דניאלה לקחת אותה הביתה.

סוף

מכתב מרחקים

שלום למערכת דברי הכפר ולמשפחת כפר הנשיא.

זה עתה סיימתי לקרוא "בוכטה" של "דברי" מלפני פסח ועד אחרי יום העצמאות. עכשיו תורי לכתוב לכם. ידוע לי שדוד אלמן משלח את "דיגי דברי" ברחבי רשת התקשורת העולמית, ורבים בעולם המערבי קוראים את "דברי" בביתם או במשרדם עוד לפני יום חמישי בצהריים, רחמנא ליצלן. אני אוהב את העלון המקורי, במתכונת המוכרת, מאויר, שחור על גבי נייר מגולגל עם שלל בולים ישראליים חדשים. מלבד זאת - את "דברי" אני תמיד קורא בשכיבה - ספה או מיטה. כנראה הרגל מאוירת 'שישבת' בקיבוץ. קל ונוח לי להחזיק את העלון הצנוע, מסויק בפינה הימנית (או השמאלית) ולהבדיל מספר כבד וקשיח - כשאני נרדם קלות - אינני נפגע מנפילת הדפים על פני, להפך, יש משהו ביתי, מוכר ומרגיע, מנעים את שרעפי. ישנו מושב אחד מכובד בבית בו אני חורג ממנהג הקריאה בשכיבה - אך ביננו לבין עצמינו, מי לא נהנה להתייחד עם בטאון הקיבוץ בבית הכבוד? ומכבוד לכבוד: כל הכבוד לדליה ב' ולמערכת העלון, לאוספי הפרורים ולכותבים כולם. למרות כל התלונות, ההתנצחויות והביקורות, מבין הדפים ומבין השורות, מנשבת חברת כפר הנשיא כחיה ושוקקת. בין חגיגה לאבל, בית כפר הנשיא עדיין מהווה פינה חמה בלבי, מקור תמיכה ואווה. הקשר תמיד קיים, עמוק וחזק. נראה לי שחברה נמדדת בין השאר באיך היא חוגגת ואיך היא מתאבלת. כפר הנשיא, אף על פי ולמרות הכל, חוגגת גם חוגגת. בין אם בר-מצוה, פורים, חתונה, או כל חג אחר. ובעיתות אבל, משפחת הכפר משתתפת ותומכת.

איך נוהגים בקשישים ובילדים, גם מעיד על איכות הקהילה ובקבוצת תמיד ראיתי מופת ודוגמא בתחומים אלו. מכל שיטוטי בעולם, נראה לי שזכיתי לילדות נהדרת, בקהילה תומכת ואוהבת. לא מזמן הדלתי-לאמה ה-14 ביקר בפורטלנד, אורגון. אריאל ואני זכינו לראותו יומיים מתוך 3 ימים ולשמע את מילותיו. מה שהרשים אותנו במיוחד היתה האיכות שקרנה ממנו - טוב לב, ענווה, אופטימיות, הומור, כנות ופשטות.

יותר מרובבה באו להיות בקרבתנו וכשיצאנו מההרצאה, כולם נראו מאושרים ורגועים. בתחילת דבריו, כשהסתכל על הקהל, אמר: "אני רואה ים של פנים מחייכות. אני לא מיוחד. כל אדם יכול

לגרום לאחר לחייך. ואז שאל: "איך עושים שלום בעולם? עלינו לעשות שלום בליבנו, תוך כדי עשיית שלום חיצוני."

"INNER DISARMAMENT AND OUTER DISARMAMENT"

"וגם עלינו לפתח יכולת להיות מסופקים במה שיש לנו ובמה שאנו". מזכיר לי את "איזהו עשיר השמח בחלקו?" "האמינו בעצמכם", אמר. "עלינו לראות שהבטחון האמיתי מושג כששכנו מאושר ובריא. עלינו לפתח את הרגישות והאכפתיות לקהילה בה אנו חיים ולשאר העולם". הדלאי-למה, בתור מנהיג העם הטיבטי, עבר חיים עם אתגרים מדהימים. ארצו נכבשה בידי הסינים, מאות מבני עמו נרצחו, עונו והוגלו מארצם. והשלטון הסיני בטיבט עדיין מדכא ומשפיל. והוא, במקום לבטא כעס ושנאה כלפי הסינים, אומר "הם לא אויבי-הם מורי". יותר ויותר אני מוצא שאויבי האמיתי והיחיד הוא לא מבחוס - לא צוררי ישראל, לא המטורפים והפנאטיים, לא המנהיגים בעלי הכח והשררה, המוח השיפוטי והחרד, הספקות הפנימיות. חוסר קבלת עצמי והמציאות סביבי, הם שהופכים את חיי מגן-עדן לגיהנום.

כפר הנשיא, למרות האתגרים הכלכליים והחברתיים, עדיין נחשב עבורי כגן-עדן קטן, לפחות בפוטנציאל. איכות החיים בכפר השליו, גבוהה מאד. השקט, הבטחון בשבילים, הנוף והקרבה לטבע, החינוך, חיי התרבות והחברה, והמרכיב האנושי - כל אלה מיוחדים באיכותם. מי יתן ונדע כולנו להשמר מלשון הרע, בין אם נגד עצמנו או האחר.

בידידות ובברכה, **אבישי**

ערבות הדדית

אני בעד ערבות הדדית. אני חושבת שזה עקרון חברתי חשוב מאד. בקבוצה הישן זה עבד בערך כך: אם היו לך מקורות חוץ, נהנית מכל מיני מנעמי החיים. יכולת לנסוע לכל מיני מקומות בעולם, להרחיב את הבית, לרכוש כל מה שהמקורות האלה אפשרו לך. אחר כך, אם, חלילה, נקלעת לאיזושהי צרה, אפשר היה תמיד לפנות אל הערבות ההדדית, כלומר אל הקופה הכללית, שתממן ניתוח יקר בחו"ל, או סיוע מסוג אחר. בקבוצה החדש, צריכה הערבות ההדדית לבוא לידי ביטוי בכך שלכל אחד תהיה פנסיה שממנה הוא יתפרנס לעת זקנה, לדאוג לכך שלכל אחד יהיה ביטוח רפואי שיאפשר טיפולים מיוחדים, ושלכל אחד תהיה הדירה שלו, רכושו האישי, כך שבעת שיצטרך לעבור לבית הסיעודי, יהיה לו במה לממן את המעבר הזה. אני מאד בעד ערבות הדדית.

תמר וולפין

פרשנות כלכלית

קולין פרימוסט

תקציב משולב או רשת ביטחון

לאחרונה הופיעו מספר מאמרים שקבעו כי התקציב המשולב נכשל, וייתכן שצפוי גורל דומה לרשת הביטחון. ברצוני להבהיר בצורה חד משמעית - השינוי לתקציב המשולב הצליח מאוד, ואפרט כאן את הישגיו לפי מיטב הבנתי המקצועית.

הגדלת המוטיבציה בעבודה: חל שיפור עצום. עובדי חוץ ועובדי המפעל משקיעים שעות נוספות

רבות (כולל שעות נוספות רבות בייצור) וחלק לקחו על עצמם עוד משרה חלקית או אפילו שתי משרות נוספות כאלה. אחרים עזבו מקומות עבודה נוחים וקלים ועברו למקומות עבודה תובעניים יותר, אבל עם תוספת שכר רצינית. אפשר לומר בוודאות שללא השינוי, לא היינו עושים את המאמצים הנוספים שכללנו: ויתור על שעות פנאי רבות, נסיעות ארוכות, או אפילו ניתוק חלקי מהמשפחה. מכל אלה קיבל החבר 20%-50% לכיסו והיתרה לקופת הקהילה.

ייעול בענפים: כאשר הטלנו על כל הענפים, כולל ענפי השירות, את מלוא עלות עבודת החברים לפי מחירי שוק, כולל תוספת של 30% לכיסוי התנאים הסוציאליים, הענף בדק לעומק את נחיצותו של כל עובד והתחיל לצמצם ימי עבודה בהתאם. כתוצאה מכך, השכר לעובדי הקהילה ירד ב-334,000- במשך שנתיים. יחד עם זאת, לא סטינו מהמסורת היפה של כפר הנשיא, התחשבות בחבר כבן-אדם וכחלק מהמשפחה, ובמקרים מסוימים ניתן סבסוד סמוי ע"י הקהילה.

עזיבת "המתפרנסים הכבדים": הופסקה לחלוטין עזיבת החברים בעלי המשכורות הגבוהות. עד לשינוי נהנו אותם חברים מכמה הטבות מעבודתם בחוץ (רכב צמוד וכו'), אבל עיקר סיפוקם ואאוותם בתרומתם היפה לקופה המשותפת. אם חלוף הזמן ראו כיצד אחרים התורמים פחות, נסעו לחו"ל, הרחיבו את בתיהם וכל זאת מכספם הפרטי והכל מקובל, עד שנמאס עליהם והם החליטו לעזוב, על מנת ליהנות משכרם הגבוה. השינוי נתן לכל אחד לפחות 20% לכיסו, ועבור המאמץ הנוסף 50% ואפשר להם לנסוע לחו"ל ולהרחיב בתיהם מתגמולי עבודתם. כדאי להעיר שעד לשינוי, לא שמנו לב עד כמה הקופה המשותפת של הקיבוץ תלויה במשכורות הגבוהות של החברים.

המאזן הכלכלי של הקיבוץ לאחר השינוי: ההכנסות מעבודת חוץ עלו ב-30% (1,191,000 ₪) * תוך שנתיים!! ההכנסות לקהילה מעבודתם של חברים בענפי המשק ובמפעל עלו ב-725,000 ₪ * נוספים. וכל זאת שעה שמספר החברים בגילאי העבודה ירד, והגיל הממוצע של חברי כפר הנשיא עלה מ-55 ל-57 שנה. מאחר שמספרים אלה כבר פורסמו ונמסרו באופן אישי לאריק, קצת פתטי לקרוא במאמרו האחרון "הכסף שהגיע לקופת הקיבוץ (= 80%) לא הספיק. מצב אבסורדי זה ימשיך ויחריף אם נאמן את המודל החדש". הקהילה נכנסה למצוקה בגלל שלקחה על עצמה החזר חובות בסך 1,400,000 ₪ לשנת 2001 וכתוצאה מכך שבמפעל ובמספר ענפים נוספים הרווחים ירדו, והייתה סכנה של קריסת המערכת הכלכלית כולה אילולי תמיכתה של הקהילה. לפי מיטב הבנתי ללא השינוי, קיבוץ כפר הנשיא היה נכנס לסחרור כלכלי ועומד בפני שוקת שבורה ומשבר חברתי עצום (ראה: דפנה, חולתה, עמיר וזאת באזורנו בלבד).

המצב הכלכלי האיש: אצל רוב החברים חלה עלייה ברמת החיים מאז השינוי. הפנסיונרים קיבלו תקציב מוגדל לעומת התקציב הקודם, ופנסיונר שעובד מצבו אפילו טוב יותר.

שאר החברים עובדים יותר ומקבלים יותר (התקציב הכולל הלך וגדל כל שנה ועלה במשך שנתיים ב-1,424,000 ₪). בנוסף, העברת יותר הוצאות קיום לשליטתו של החבר, אפשרה לו לבחור בעצמו מה עדיף לו ואין הוא תלוי עוד בהכרעות של אחרים. דוגמא בולטת, ירידה בהוצאות חדר האוכל ועליה בהוצאות המרכולית. נכון שהיו כמה בעיות הסתגלות. חדר האוכל הפסיד במשך שנתיים. השנה כבר לא, אבל עם שינוי כל כך מסיבי באורחות חיינו, אי אפשר בלא מספר תקלות בדרך ליישום השיטה החדשה.

קונצנזוס בחברה: עד להכרעה בעד השינוי, היו חילוקי דעות ומתחים חברתיים להמשך עתידנו כקיבוץ. מאז השינוי נוצר קונצנזוס רחב מאוד, כמעט טוטלי, שאין באפשרותנו או ברצוננו לחזור לקיבוץ הקלאסי, ורצוי שנמשיך בהפרטת הקיבוץ, אבל באופן צודק ומתחשב עם כל חבר וחבר. ייתכן והדברים נשמעים בנאליים, אבל אנו שומעים וקוראים על תקלות חמורות ומאבקים אכזריים באותם הקיבוצים שטרם הכריעו על עתידם, או באותם קיבוצים שהחליטו, קם "מיעוט חוסם", פנו לרשם או אפילו לבתי המשפט. בכפר הנשיא זה לא קרה ולדעתי לא יקרה. הפן החברתי: אין ספק שהדבק החברתי נסדק בצורה די חמורה. הדאגה למשפחה האישית מתגברת ואינה תורמת לחוסן החברתי הכללי. כאשר כל משפחה נדרשת לדאוג לפרנסתה, יש חרדה אצל הפחות "עשירים" ואצל הפנסיונרים לגבי עתידם. המצב הקודם בו הקיבוץ דואג לכולנו באופן שווה נגמר והאלטרנטיבה חייבת להיות ברורה ומספקת גם לאלה שכבר אינם יכולים לפרנס את עצמם. במאמר הבא אמנה את הסיבות שגרמו לי לתמוך במעבר לשיטה של רשת ביטחון כשיטה עדיפה, ולא מפאת כישלון התקציב המשולב.

תאמינו או לא

לקרוא ולא להאמין / נשלח ע"י אתר הקיבוצים

מקור בכיר במשרד הבטחון מוסר:
משרד הבטחון גנז תכנית מוצלחת למניעת פיגועי התאבדות.

רקע

בתחילת שנות ה-90, עם התגברות פיגועי ההתאבדות, הוכנה תכנית למיגור תופעת המתאבדים המוסלמים. התכנית הוכנה לבקשת משרד הבטחון ע"י המחלקה הערבית בשב"כ בשיתוף עם ארגוני מודיעין אחרים בעולם.

התכנית מבוססת על העובדה שהמתאבדים, רובם ככולם, הינם מוסלמים אדוקים המאמינים שבמותם מות קדושים, הם מגיעים לדרגת הקדושה המכניסה את נשמתם ישירות לגן-עדן בתוספת פינוקים והטבות שונות (שבעים בתולות הממתינות להם וכו') וכן פותחים פתח לגן-עדן גם לבני ביתם וקרוביהם.

אך עליה וקוץ בה - אם גופת המתאבד תיקבר על חלקי חזיר - החיה הטמאה ביותר באיסלם - תנדוד נשמת המאמין לנצח במבוכי הגיהנום.

קצת הסטוריה

לאחר גל פיגועי ההתאבדות במלה"ע ה-2, החלו הבריטים לקבור את גופות המתאבדים עטופות בעור חזיר ואכן - הפלא ופלא - ירדו פלאים מספרם של המוכנים להתאבד.

פתרון זה בוצע בהצלחה גם ע"י צבא בית המועצות במלחמתה במורדים המוסלמים באפגניסטן, לאחר הפצת כרוזים עם תמונות גופות המתאבדים וחלקי חזיר, לא הצליחו המורדים לשכנע צעירים להתאבד בתמורה לחיי הנצח.

חזרה לענייננו

עם תחילת אנתיפאדת "אל-אקצא" כשדוחות מודיעיניים רבים הוכיחו את קיומם של צעירים היושבים ומחכים לפקודה לצאת ולהתאבד למען המולדת וחיי הנצח, יצאה שוב התכנית מהמגירה.

בדיונים סודיים במטכ"ל ובמשרד הבטחון, התכנית כבר היבשה עור וגידים, החלו מגעים עם קיבוץ להב (המגדל "בקר נמור" למאכל), ועם הרבנות הצבאית והוטל איפול תקשורתי מלא על התכנית. עיתונאים בכירים שהצליחו להגיע למידע חלקי, הוזהרו באמצעים שאינם יביישו שום מדינת משטרה בעולם השלישי, שכדאי להם לשמור על "דממת אלחוט".

רגע לפני שיצאה אל הפועל, נגנזה התכנית מחשש לביקורת קשה מהקהילה הבין-לאומית והסלמה של היחסים עם ערביי ישראל.

מה לעשות?

רק ע"י לחץ בלתי פוסק של כולנו, נוכל להחיות תכנית זו ולמגר את פיגועי ההתאבדות שהם, הם הפוטנציאל הגדול ביותר להרג המוני של אזרחים ישראלים. די לסמוך על הניסים!!

חייבים להחיות את התכנית!!! מעט חברי הכנסת שחששו להקים

לובי למען התכנית, כיוון שהנשוא הוגדר "סודי ביותר" יוכלו לעשות זאת אם כולם "ידעו את הסוד"

אנא - לכל אלו שאכפת להם - העבירו כתבה זו הלאה כדי שכולם יבינו שכך - מתוך מחווה של הומאניות - נגזר עלינו לאבד את בנינו ובנותינו - וכל זאת לטובת כל אלו המוכנים למות עכשיו כדי לבלות את הנצח בחברת שבעים בתולות בגן-עדן...

נוהגים בעירנות - ישנים בבית

(המאמר נכתב בלשון זכר, אך מיועד לשני המינים)

השעון הביולוגי מתקתק לך מידע חשוב במהלך 24 שעות היממה, מתקתק גם השעון הביולוגי שלנו, וכל אחד מאתנו עובר במשך היום עליות ומורדות.

כאשר השעון הפנימי שלך מתקתק עייפות - אל תנהג!!

קפה מבטל עייפות - כן או לא?
לא! קפה איננו מסייע להתגבר על עייפות בזמן הנהיגה. הקפאין מספק תחושת עירנות לזמן קצר בלבד ואין הוא תחליף לשינה. כאשר אתה סובל מחוסר שינה ניכר, גם אם תשתה קפה, אתה עלול להיקלע לתנומות קצרצרות של כארבע-חמש שניות ולעיתים יותר.

האם אתה יודע באמת מתי תירדם?
קרוב לוודאי שתשיב כן, אך התשובה היא ממש לא. האדם נוטה להאמין שהוא שולט בשינה שלו, אולם שינה לא מתוכננת מתרחשת באופן בלתי רצוני. אם אתה מנומנם, אתה עלול להרדם בלי לדעת שנרדמת וכמה זמן ישנתי. הרדמות בנהיגה, אפילו לכמה שניות, עלולה להסתיים במוות.

אני? מנומנם? בנהיגה?
ובכן, יש לנו חדשות בשבילך: כל אחד עלול לנמנם בזמן נהיגה, אם חסרות לו שעות שינה. כדי להמנע ממצב מסוכן זה, כדאי לך לעצור במקום בטוח, הרחק מהכביש, לנוח, לשנות משהו וללכת כמה דקות. תנומה קצרה תגביר את עירנותך בהמשך הנהיגה.

האם צעירים זקוקים לפחות שעות שינה?
לא!!! העובדות מצביעות על כך שכמחצית מהנהגים המעורבים בתאונות דרכים שנגרמו כתוצאה מעייפות, הם מתחת לגיל 25. ממחקר שנערך בקרב אוכלוסייה זו, עולה כי 24% מהם הודו שנרדמו בעבר בזמן נהיגה.

שמונה סימנים לדיהוי עייפות

1. עיניך נעצמות בלי שליטה או ראייתך מטושטשת.
2. קשה לך לשמור על ראש זקוף.
3. אתה מפהק ומפהק ומפהק.
4. מחשבותיך "רצות" לכל עבר ובלי קשר.
5. אינך זוכר את הקילומטרים האחרונים שנהגת.
6. החמצת פניה בנסיעתך.
7. אתה סוטה מהנתיב שלך שוב ושוב.
8. מהירות נסיעתך משתנה, עולה ויורדת.

עצות מנצחות לנהיגה ערנית ובטוחה

1. אם אתה מרגיש עייף - אל תנהג. עצור במקום בטוח, הרחק מהכביש ותפוס תנומה. אחר כך חזור לנהוג.
2. היה מודע לתחושת עייפות הגורמת לנמנום, במיוחד מ-02:00 בלילה עד 06:00 בבוקר ומ-14:00 עד 17:00.
3. שיחה עם נוסע ברכב או האזנה לרדיו, ישפרו את ערנותך. אתם בהחלט יכולים להתחלף בנהיגה, בתנאי שהנוסע בעל רשיון נהיגה תקף לסוג הרכב ומכיר אותו היטב.
4. יוצא לנסיעה ארוכה? תתכנן הפסקה מדי שעתיים או אחרי 150 ק"מ לכל היותר, או כאשר אתה חש עייפות.
5. פתח חלון לאוויר צח, גם כשיש מזגן.

6. אם למרות הכל אתה חש עייפות דרך קבע, כדאי להבדק במכון לרפואת שינה או לקבל טיפול רפואי, בעזרת רופא המשפחה.

משרד התחבורה - הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים

הודעה מהמרפאה

חברים,
לאור הורדת משרתה של דורית לשני שלישי משרה, ולאור יציאתה של טוטסי ליום לימודים אחד בשבוע, וזמן הורדת המשרה של אסתר לחצי משרה (כבר לפני מספר חודשים), יהיו שינויים גדולים בהערכות במרפאה.
א. דורית סיימה לבצע את הנסיעות לחצור, אי לכך, הנסיעות לחצור יתבצעו רק 3 פעמים בשבוע, כשלא בטוח שכל יום גם יוחזרו התרופות והטפסים עם נסיעה זו. אנא התארגנו בהתאם. אם קיבלתם מרשם לתרופה בקופ"ח, אנא קנו אותה שם.
ב. כמעט כל יום ישנה רק אחות אחת במרפאה ולכן יתכנו ימים שבהן המרפאה תהיה סגורה. אנא קבלו זאת בהבנה.
ג. דורית תעבוד 5 ימים קצרים בשבוע, או לחלופין 4 ימים ארוכים. בימי שישי דורית לא תעבוד. אי לכך, הודעות שיש לכם למסור לה, ניתן להשאיר במענה הקולי.
(טיפ: ניתן להתקשר ישירות למענה הקולי ע"י חיוג 4730 ולאחר מכן 4962 ולהשאיר הודעה. אפשר לעשות זאת לכל ומכל טלפון בקיבוץ).
(ועוד טיפ: כדי לפסוח על כל ההודעה הארוכה שלנו, ניתן ללחוץ על הסולמית ברגע שההודעה מתחילה. אין צורך ללחוץ על הכוכבית בסיום ההודעה, כפי שנאמר במענה הקולי).
שינויים אלו, החלו החל מיום 1.6.01.

צוות המרפאה

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!

<http://www.kfar-hanassi.org.il>

"If you're killed, you've lost a very important part of your life"